

tacolului ca și nivelul interpretării. Omogenitatea turneeleor trebuie bine chibzuită pentru a se evita decalajul dintre „vedete” și secundanți...

Dar toate acestea sînt deziderate. Spectatorii bucureșteni cunosc inițialele O.S.T.A. pe afișe care-i invită la Ateneu sau Operă și s-au bucurat cînd i-a chemat și la alese serate literare sau concerte-ghicitoare.

Cei din provincie ar dori să le vadă mai des și pe afișe care anunță spectacole de prestigiu în săli mai mici, dar gata să fie umplute de entuziaști spectatori. Pînă atunci, sperăm că O.S.T.A. își va revizui serios sistemul de muncă, va ieși din inerție, va lua grabnic inițiative sănătoase, va da „bătălii” pentru împlinirea îndatoririlor la care e chemată și nu va sta în expectativă: „ce spectacol ne mai cade?”

AL. POPOVICI

Actori, transferuri, perturbări în repertoriu

23 aprilie, 26 octombrie. Date ce par a fi lipsite azi de importanță. Pînă nu de mult însă aceste zile aduceau o stranie neliniște în sufletele unor pașnici locuitori urbani. Bilete cu „De închiriat”, lipite pe ferestrele caselor, stimulau imaginația, trezind nostalgii. Primăvara sau toamna căruțe sau camioane încărcate cu dulapuri și lavoare se îndreptau dintr-un cartier în altul pentru schimbare de peisaj și atmosferă... Obiceiul a trecut, și oamenii l-au uitat. Nu toți însă...

Începuturile și sfîrșiturile de stagiune teatrală cunosc o afluență de cereri de transfer ce se înghesuie pe birourile din direcțiile teatrelor și din sfaturile populare (secția culturală). Toate motivele ce pot fi invocate sînt bune. Acte doveditoare care atestă necesitatea unei rezolvări urgente sînt anexate cu grijă. Fie că rezoluția e pozitivă, fie că e negativă, actorii se transferă: „Perseverare...”

În ce scop? Pentru a se ilustra obiceiul? Cert este că operația nu folosește nimănui. Fiecare an aduce în sînul colectivului cel mai stabil, schimbări de componență ce dau uneori peste cap planuri riguroși gîndite. Din motive „obiective” repertoriul propus de către teatre și aprobat de Minister trebuie apoi schimbat.

Plan de perspectivă? În aceste condiții destul de greu. Soluții de ultim moment stabilesc un repertoriu ce capătă în mod fatal aspectul unei trageri cu ochii închiși la „Loto săptămînal”. Din același motiv reluările devin o problemă foarte serioasă. Un interpret principal care se transferă în alt oraș lasă în urma lui un gol ce nu poate fi umplut decît cu prețul unei munci suplimentare obositoare: repetiții pri-pite, timp pierdut inutil, rezultate de multe ori nesatisfăcătoare.

Ne cerem iertare pentru felul în care popularizăm o serie de actori dar exemplele sînt necesare.

Din datele pe care le avem, spicuim doar cîteva: nu vrem și nici nu putem epuiza lista.

La Baia Mare, la începutul stagiunii 1957—1958, Ileana Pop actriță distribuită în roluri importante pleacă la Arad, lăsînd teatrul băimărean cu cîteva piese care nu se puteau juca din această cauză.

Aradul la rîndul lui are de suferit „pierderi”. În plină muncă de pregătire a premierei *Tragedia optimistă*, actrițele Marina Bașta și Coca Ionescu pleacă la Timișoara.

Perturbări în repertoriu se întîmplă și la teatrul din Bacău atunci cînd Constantin Vurtejanu și Dora Stoenescu, actori de bază în acest colectiv, obțin transferul. Directorul Teatrului de stat din Orașul Stalin, Marin Pirîianu — după o tre-

cere pe la direcția Teatrului de stat din Timișoara — sosește în București ca director la Teatrul de estradă, aducînd apoi după el pe actorii Marius Pepino, Andrei Armancu și Valy Voiculescu.

Colectivul Teatrului de stat din Galați, premiat la concursul tinerilor actori, se destramă prin plecarea unor elemente valoroase. Teatrul Național din Craiova, care a înregistrat în ultimul timp serioase succese artistice, este pîndit de același pericol.

Preponderența unor minore interese individuale handicapează obiective importante ce privesc dezvoltarea fiecărui teatru în parte. Fenomene de „racolare“ și de supralicitare a unor actori de către unele cadre de conducere readuc obiceiuri vechi pe care le-am dori să rămînă de domeniul amintirilor. Se impune ca schemele de salarizare să fie întrebuițate în mod rațional pentru o justă retribuție a elementelor ce aduc un folos real teatrului și nu pentru „trambulina“ actorilor peregrini, care pot realiza „variațiuni“ de două categorii într-o stagiune, dacă sînt suficient de abili pentru a se muta într-un interval de timp scurt, de la un teatru la altul.

Este bine ca în măsura posibilităților să fie respectate preferințele fiecăruia în alegerea locului de muncă, dar a considera aceste preferințe ca unic criteriu constituie o încurajare a unui individualism obtuz.

Atît pentru dezvoltarea actorului cît și pentru cea a teatrului este nevoie de un mediu potrivit și stabil, transplantările întîrziind totdeauna această dezvoltare. Sînt mulți actori care își fac un punct de onoare din consecvența cu care și-au dedicat activitatea unui singur teatru. Exemplul lor ar trebui urmat. Peregrinările „Căpitanului Fracasse“ cu trupa de comedianți din oraș în oraș erau făcute de nevoie. Peregrinii noștri îl imită ades fără justificare în dauna teatrelor și uneori și a lor înșiși.

E. C.